SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1920 | 69. AARGANG

TALE AF ÆLDSTE ORSON PRATT.

(Afholdt i Tabernaklet 20. Juni 1880).

From Journal of Discourses.

Skønt død taler hans Ord endnu.

—

Jeg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa de første Vers af Davids 50de Salme: »Den Almægtige, Gud Herren, har talt og kaldet ad Jorden, fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. Fra Zion, Skønhedens Krone, aabenbarede Gud sig herligt. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han kalder ad Himlen oventil og ad Jorden for at domme sit Folk. „Samler mig mine Hellige, som har sluttet Pagt med mig ved Offer." Og Himlen kundgjorde hans Retfærdighed; thi Gud han er Dommer.«

Der forudsiges to meget vigtige Begivenheder gennem disse Vers. Den første af disse er de Helliges Indsamling, Indsamlingen af dem, der gør Pagt med Herren ved Offer, og den anden er Herrens Genkomst — ikke hans første Komme, men hans Genkomst, da en Ild skal fortære for hans Ansigt, og det vil storme saare omkring ham, naar han med andre Ord kommer i sin Majestæt, Magt og store Herlighed, eller naar han, som Apostlen Paulus forklarer det i et af sine Breve til Thesalonikerne, skal aabenbares »fra Himlen med sin Magts Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke er vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige«.

Der synes at være en stor Kraft forbunden med denne Herrens Genkomst; hans Arm skal vises for alle Folk.

Som en Forberedelse til denne store Tildragelse vil der foregaa en verdensomfattende Indsamling af de Hellige fra Jordens fire Hjørner. Det er et af Tegnene, som gaar forud for Herrens andet Komme og er tydeligt forudsagt af mange af Profeterne. David hentyder til det ikke alene i den nævnte Salme, men i mange andre, og det ser ud til, at Guds Aand har paavirket ham til mere eller mindre tydeligt at skildre denne store Begivenhed. Mange Mennesker tror, at Herren vil komme og finde de Hellige adspredt overalt i Verden — ikke samlede i noget bestemt Land —; men de, som betragter Sagen saaledes, forstaar ikke Skrifterne, da intet er saa tydeligt fremsat i alle de hellige Skrifter som Guds Folks Indsamling. Apostlen Paulus profeterer i det første Kapitel af hans Brev til Epheserne, at i Tidernes Fylde vil der blive oprettet en Husholdning for at samle alt under ét Hoved i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden. Det synes at være en ny Husholdning, en Husholdning, der er udmærket med Betegnelsen »Tidernes Fylde«.

Naar Tiden fuldkommes, naar Dagen kommer, da den store Forberedelse vil finde Sted, vil Herren give det til Kende ved at tale fra Himlen, eller som der siges i fjerde Vers af den Salme, jeg har læst: »Han kalder ad Himlen oventil og ad Jorden for at dømme sit Folk: „Samler mig mine Hellige, som har sluttet Pagt med mig ved Offer".« Af dette drager vi den Slutning, at naar denne Husholdning bliver fuldkommen paabegyndt, naar den store Forberedelses Tid kommer, vil Himlen ikke længere være tillukket, men Herren vil atter tale og kalde ad Himlen, kalde ad sine Engle og kalde ad de gamle Profeter, som er døde, som er gaaet al Kødets Gang og nu bor i Himlen, til at gøre det Arbejde, der er beskikket for dem i den store Tidernes Fyldes Husholdning med at tilvejebringe hans Folks Indsamling og Genoprejsning paa Jorden. David har skildret denne vidunderlige Begivenhed meget tydeligt i sin 107de Salme. Det vil maaske være det bedste at læse de skrevne Ord. Han begynder Salmen saaledes: »Takker Herren, thi han er god, og hans Miskundhed varer evindelig. De maa sige det, som er genløst af Herren, dem, som han har genløst af Modstanderens Haand — (læg nu Mærke til Indsamlingen) —, og som han har samlet fra Landene mod Øster og mod Vester, mod Norden og mod Syden.« Det synes at være en Indsamling fra alle Lande, fra alle Verdenshjørner. Man kunde spørge, om Profeterne har sagt noget bestemt angaaende det Land, hvor disse Hellige eller Guds Folk skulde samles. Lad os læse det næste Vers. Efter at de er indsamlet fra de forskellige Lande, fra Øst, Vest, Nord og Syd, siger Salmisten: »De, som fo'r vild i Ørkenen, paa en øde Vej, de, som fandt ingen Stad, som de kunde bo udi, de var hungrige og tørstige, deres Sjæl forsmægtede i dem, og de raabte til Herren, da de var i Angst; han friede dem fra deres Trængsler, og han førte dem paa en ret Vej« o. s. v. Alt dette kan ikke hentyde til nogen

tidligere Indsamling, thi da Israels Børn blev samlede i fordums Dage, blev de ikke hentede fra Øst og Vest, Nord og Syd, men blev ført ud af et lille Land, Gosen, i Ægypten. Derfra blev denne Haandfuld Folk, omtrent fem og tyve hundrede Tusinde, ført bort og fik, da Tiden kom, Lov til at bosætte sig i Kanaans Land. Men den Indsamling, der her er Tale om, forestaar vi vil blive fra alle Lande. Hvem er det da, der vil blive indsamlet? Herrens forløste Folk, de, der har hørt Forlosningens Budskab, annammet Forlosningens Evangelium, adlydt Forløsningens Ordinancer og er Guds Folk, Kristi Folk, det er dem, der skal vandre i Ørkenen, efter at de paa den Maade er blevet samlet, og i den Ørken skulde der være en ode Vej.

Det er sandt, at Israels Børn vandrede fra Ægypten til Kanaans Land gennem en lille Ørken Øst for det røde Hav, men i Stedet for at føre dem hen, hvor der ingen Stad, ingen Boliger fandtes, førte Herren dem til store, folkerige Stæder. Den første Stad, de kom til efter at være gaaet over Jordanen, var den store By Jeriko, som Herren overgav i deres Hænder. Israels Børn kom ud fra ét Land, men denne Indsamling i de sidste Dage skulde bestaa af et Folk, der kaldtes Herrens Genløste, og de skulde drage ud i en Ørken til et ubeboet Land. De bliver mange Steder i den hellige Skrift kaldt »Zions Folk« og »de sidste Dages Zion«. Herren betegner dem ved dette særegne Navn i det 51de Kap. af Esaias, hvor det følgende Skriftsted findes: »Thi Herren har trøstet Zion, han trøster alle dens øde Steder og gør dens Ørken ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd.« Da jeg var Dreng, gik jeg ofte til Møde hos de forskellige Sekter i Staten New York, hvor jeg var født. Jeg hørte da tit, at denne Profeti af Esaias blev sunget af dem, der sang Lovsange for Herren, men jeg forstod i mine Drengeaar og i min Ungdom kun meget lidt af, hvad disse Spaadomme betød.

Det synes, at Zions Folk skulde samles ud fra alle Lande, fra ethvert Folkeslag under Himlen, fra alle Kompassets fire Hjørner og føres til et ubeboet Sted eller en Ørken, og naar de kom til dette ubeboede Sted, vilde de i Begyndelsen blive meget plaget og lide stor Nød, saa de vilde blive nødsaget til at paakalde Herren, og han vilde udfri dem af deres Nød. «De, som fandt ingen Stad, som de kunde bo i«, siger David. *Dette* var Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige, da Herren bød dem at samles, og da vi drog frem over de store, øde Sletter, hvor der ingen Beboere fandtes, ingen Stæder, ingen Byer, og rejste Hundreder af Mile uden det mindste Spor at gaa efter, da var det i Ordets fulde Betydning »en ubeboet Vej«, og den blev endnu forfærdeligere ved, at vi kunde høre de vilde Dyr ude paa Sletterne omkring os: Vi kunde høre Ulvene hyle og Bisonokserne brøle, men Lyden af menneskelig Tale fra nogen By eller nogen Beboelse hørte vi ikke. I Aaret 1846 begyndte vi vor Rejse

og forlod den store Mississippiflod i den kolde Tid, i Februar Maaned. Efter at en Del af os var ført over Floden paa Pramme, lagde den til, og de ovrige kørte over paa Isen. Der fandtes intet Græs til vore Trækdyr, saa de var afhængige af Knopperne og Barken paa Træerne samt af den Smule Majs, vi kunde købe af de omkringboende, og snart efter vandrede vi i Ørkenen »paa en ubeboet Vej«, og da vi havde rejst omkring fjorten hundrede engelske Mile, fandt vi ingen Stad at bo i — akkurat som Salmisten sagde, det vilde blive. Vi kom ind i Dalen her i Juli Maaned 1847 efter at have været forsinket Vinteren over, fordi vi skulde sende 500 af vore Folk, unge og midaldrende Mænd, bort for at hjælpe De forenede Stater i deres Krig mod Meksiko. Det forsinkede os, saa vi ikke kunde rejse længere end til Council Bluffs, Egnen oven for Omaha, hvor vi da byggede en midlertidig By. Næste Foraar fortsatte vi atter Rejsen og vandrede videre over Sletterne »paa en ubeboet Vej« og kom ind i denne Dal gennem den Slugt, vi nu har givet Navnet »Emigration Canon«, til det Sted, hvor Fort Douglas nu ligger paa Bakken. I Juli Maaned kom vi her ned, hvor Byen nu ligger og begyndte vor Opdyrkning med at sætte nogle faa Kartofler. Det var meget sent paa Aaret at plante Majs, men vi ønskede at prove Jordbunden og se, om den var frugtbar. Den var tor som Aske! Det saa ud, som om der ingen Regn var faldet i flere Aar. Vi kunde grave meget dybt mange Steder næsten uden at finde nogen Væde, men det lykkedes os at lede Vand fra den Bæk, vi nu kalder City Creek, hen og overrisle det lille Stykke Jord, hvor vi plantede Kartoflerne, Majsen, nogle faa Bonner, lidt Havefro o. s. v. Vi fandt, at Jorden var frugtbar, men det var jo for sent til, at noget kunde modnes helt det Aar.

Samme Sommer og Efteraar (1847) fulgte flere Tusinde Sidste-Dages Hellige efter i vort Spor. De kom hertil om Efteraaret og medbragte kun lidt Brod til deres Ophold gennem Vinteren, Agerbrugsredskaber og saa mange Klæder, de havde kunnet føre med sig. Vi stolede paa Gud og fandt, at Herren virkelig opfylde Esaiæ Profeti og lod Ørkenen blomstre som en Rose og gjorde det øde Land som Edens Have. Han opfyldte til Bogstaven den Sang, Sekterne sang for mig i min Ungdom. En dejlig Sang for dem, der ikke forstaar den, men endnu langt mere dejlig for dem, der forstaar den og opfylder den.

Vi gjorde store Beregninger, da vi anlagde denne By, thi vi anlagde den ikke en Mil i Kvadrat, tvivlende om, at der vilde blive Indbyggere nok til at benytte Grunden, heller ikke to Kvadratmile, men saaledes, at den optager mange Kvadratmile, thi vi ventede, at der vilde blive en stor Indvandring. Hvad grundede vi mon denne Forventning paa? Var det paa vor egen naturlige Dømmekraft? Nej, vi grundede vor Antagelse paa det, Gud havde talet i de nye Aabenbaringer, han havde

givet os, og han sagde ved vor Profet, for denne blev myrdet, at vi vilde blive nodsaget til at forlade De forenede Stater og drage til Klippebjergene for at opsoge os et Hjem i den vilde Ørken, og at et stort Folk vilde blive samlet der med os. Vi troede hans Ord og anlagde denne By efter vor Tro, og alt, hvad vi eller fremmede nu behover at gore for at forvisse os om Opfyldelsen af vore Forventninger, er at kore fra den ene Ende af Byen til den anden og se, om Lodderne ikke i al Almindelighed er bebygget, og Byen temmelig godt fyldt med Indbyggere. »Og han vil gore deres Ørken lig Eden, og dens ode Steder lig Herrens Have: Fryd og Glæde skal findes der.« I Begyndelsen, for Fryden og Glæden kom, blev den anden Profeti opfyldt: »De var hungrige og tørstige, deres Sjæl forsmægtede i dem,« men da raabte de til Herren i deres Nod, og Herren horte dem og udfriede dem af deres Trængsler. Det er ikke nodvendigt at opregne alle vore Genvordigheder, at vi har manglet Fodemidler, eller at mange har maattet leve af Rodder, der spirede op af Jorden, eller maattet koge Huden af de Okser, der trak dem over Sletterne. Jeg ved ikke heller, om det er nodvendigt at nævne, hvor meget vor Tro blev sat paa Prove, efter at vi havde været her i mange Maaneder. Vi saaede vor Sæd om Vaaren, og den kom op og tegnede godt, og vi glædede os i Haabet om en rig Host. Men ak! straks efter saa det ud, som om vor Afgrode skulde blive ædt af en utallig Sværm Græshopper, der kom ned fra Bjergene. De var næsten lige saa store som en Mands Tommelfinger, og de kom i uhyre Sværme, saa at Mænd og Kvinder ikke med Ris kunde standse deres Fremgang, men vi raabte til Herren i vor Nod, og Herren bonhorte os og sendte Tusinder og Titusinder af hvide Fugle, — jeg har ingen set af dem i den senere Tid, — Maager kaldte mange dem, skont de var forskellige fra de Strandmaager, der findes ved Atlanterhavets Kyst. De begyndte at sluge Græshopper i Hobetal, og dog tænkte vi, at selv ikke de kunde faa Bugt med en saadan Hærskare, men vi opdagede, at naar de tilsyneladende havde ædt sig mæt, kastede de dem op igen og gik atter hen og aad, og saaledes blev de ved, indtil hele Landet var renset og Afgroden frelst. Der er dem, der vil sige, at dette var en ganske naturlig Begivenhed, og at der ikke var noget mirakulost deri. Lad det være, hvad det vil, vi betragtede det som en Velsignelse fra Gud, og enten det var et Mirakel eller ej, tror vi, at Gud havde en Haand med i det, og det gor ikke noget til Sagen, enten fremmede tror det eller ej.

Vi fandt »ingen Stad her at bo udi«, og vi gik derfor i Gang med at bygge en stor By. Dette var ogsaa forudsagt i den tidligere nævnte Salme. »Han vender Floden til en Ørken og Vandkilder til den torre Jord. Han gor et frugtbart Land til et goldt Land for deres Ondskab, som bo deri. Han gor en Ørken til en Vandso og et tort Land til et Vandlob.« Da vi kom hertil og be-

gyndte at vande Jorden, og Regnen begyndte at falde fra Himlen, opdagede vi snart, at Landet begyndte at faa et friskere Udseende,og at de tørre Steder blev som Vandkilder. »Og der lod han de hungrige bo, og de beredte en Stad, som de kunde bo udi«. Da Israeliterne drog ind i Kanaans Land, fandt de Byer, der allerede var bygget, men vi maatte selv bygge vor Stad. »Og de saaede Agre og plantede Vingaarde, og de fik Frugt af deres Indkomme. Og han velsignede dem, og de blev saare formerede, og han formindskede ikke deres Fæ. Hvo som er vise og ville give Agt paa disse Ting, de skulle forstaa Herrens Miskundheder.« Det er: de er Lysets Børn. De kan se, at Herren vor Gud opfylder, hvad han har bestemt at opfylde, naar Tiden for hans Helliges Indsamling kommer. De kan se, at det, der sker, stemmer overens med det, der er forudsagt, og de kan tillige se, hvorledes de Retfærdige trives og forfremmes, hvorledes deres Fæ formeres, og hvorledes Herren har ladet denne Ørken, dette skrækkelige Øde, dette ubeboede Land blive som Edens Have.

Paulus saa uden Tvivl »Tidernes Fyldes« Husholdning, da han ellers aldrig vilde have forudsagt den store Indsamling, der skulde finde Sted, at alt i Kristo skulde samles under ét Hoved. Læg Mærke til Udtrykket: ikke dem, der er uden for Kristo, ikke dem, der ikke er døbt til Kristo, men »alt *udi* Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham«.

Dette minder mig meget om vor Frelsers Lignelse om denne store Sidste-Dages Indsamling. I Matthæi 24de Kapitel taler han om sit andet Komme »i Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed«, og om, hvorledes Evangeliet skulde prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, før han skulde komme i sin Herlighed. For at gøre det endnu mere forstaaeligt for sine Disciple siger han videre, at Himmeriges Rige skulde lignes ved ti Jomfruer; ikke det forrige Rige, der skulde oprettes, da han kom paa Jorden i Kødet, thi det lignedes ikke ved ti Jomfruer. Men hvor som helst Hovedstyrken af Riget er samlet fra Jordens fire Hjørner som en Beredelse for hans andet Komme paa den Tid, han skulde begynde den store Indsamling, der skulde Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som tog deres Lamper og gik Brudgommen i Møde. De blev ikke i deres Fædreland. Det var en bogstavelig Udvandring, og efter at de var rejst hen til Indsamlingsstedet med deres Lamper, begyndte de at blive søvnige, og der er skrevet, at de slumrede alle og sov ind. Der var en Tid, da alle skulde sove, en Søvnagtigheds Tid, der betegnes ved Midnat, og da alt var tyst og stille, og en ydre Verden rimeligvis ikke ventede noget meget stort, men var uagtsom og ligegyldig, hørtes en Røst i den dybe Tavshed: »Se Brudgommen kommer, gaa ham i Møde!« Da vaagnede alle Jomfruerne, baade de kloge og de daarlige, og de kloge gjorde deres Lamper i Stand og havde Olie tilovers, men de daarliges Lamper var slukkede, fordi der ikke mere fandtes

Olie i dem. Det ser ud til, at de havde været saa ligegyldige, at Guds Aand, der kan lignes ved Olien, der giver Lys i Lamperne, helt havde forladt dem, og deres Lamper vilde ikke brænde. »Ak!« sagde de, »hvad skal vi gore? Vi har ventet paa Brudgommen ligesom I andre. Vi troede paa Evangeliet, men vi maa indromme, at vi har været ligegyldige og mistet Aanden, der er ingen Olie paa vore Lamper. Kan I ikke give os lidt? vil I ikke sælge os lidt?« — »Nej,« siger de kloge, »vi er næsten bange for, at vi ikke har nok selv; hvis I mangler Olie, maa I hellere gaa hen og købe hos dem, som sælger den Slags.« Altsaa fem af de indsamlede var daarlige og fem var kloge. De kloge gik med Brudgommen ind, og Doren blev lukket, før de daarlige kunde komme, men siden kom de og bad om at blive lukket ind, og der blev da spurgt dem: »Hvem er I?« »Vi har været blandt dit Folk i lang Tid. Har vi ikke uddrevet Djævle? Har vi ikke været paa Mission? Har vi ikke helbredet de syge og gjort mange kraftige Gerninger i dit Navn?« Hvad blev Svaret? »Jeg kender Eder ikke!« Hvorfor? Fordi de havde apostaseret, de havde mistet Olien i deres Lamper og var uforberedt paa Frelserens Komme. Derfor blev de ligesom bundet paa Hænder og Fodder og overladt til den ugudelige Verden for at lide den samme Straf som de, der ikke vil modtage Sandheden, og maaske endda storre.

Der findes en anden Lignelse angaaende denne Indsamling. I husker nok, at Frelseren, idet han taler om den ugudelige Verden i en Lignelse, betegner den som Hostens Tid. Før Høsten synes der at skulle være en Indsamling, og efter Indsamlingen bliver Klinten adskilt fra Hveden og bliver bundet i Knipper for at blive brændt. Men de, der ikke var Klinte, men i Sandhed Hvede, dem var det, der var beredt til at gaa ind og deltage i Herrens Velsignelser.

I en anden meget tydelig Lignelse angaaende Indsamlingen i de sidste Dage lignes Himmeriges Rige ved et Net, der kastes i Havet og fanger alle Slags Fisk, baade gode og daarlige. De bliver trukket op paa Strandbredden — de bliver altsaa ikke i Havet, hvor de fanges, men trækkes op paa Land — og der bliver de daarlige kastet bort, mens de gode samles i Kar. Dette hentyder ogsaa til Verdens Ende, til den store og sidste Husholdning, da Guds Tjenere skulde gaa ud med Myndighed fra Hærskarernes Herre for at samle hans Hellige, dem, der har gjort Pagt med ham ved Opofrelse, og i denne Indsamling af de Hellige fra alle Jordens Lande, fra alle Jordens fire Hjørner, vil de samle mange, der ikke er gode, og som ikke kan bestaa Proven, og disse daarlige vil blive kastet ud. De, der ikke havde Bryllupsklæderne paa, vil blive forkastede og bundet paa Hænder og Fodder indtil Enden, det vil sige den endelige Dom, og den vil blive holdt tusinde Aar efter Frelserens Komme.

(Fortsættes Side 31.)

SØG DET FULDKOMNE.

I forrige Nummer af »Stjernen« gjorde vi Funktionærerne opmærksom paa, at de Undervisningsmetoder, der tidligere brugtes i Sondagsskolen, var ganske forældet, langt bagud for det Standpunkt, hvorpaa Undervisningsvæsenet ellers staar i disse nordlige Lande, og vi anviste dem en bedre Plan at lede Undervisningen efter, som, hvis den vil blive fulgt paa den rette Maade, vil bringe De Sidste-Dages Helliges Sondagsskoler frem i Spidsen foran alle andre Sondagsskoler i Skandinavien, da vi, saa vidt vi ved, er de forste, der indforer de nævnte fortrinlige Metoder her i Norden.

Det er de samme Metoder, som den store Lærer Sokrates anvendte over for sine Disciple i Oldtidens gamle Grækenland, og som Nutiden igen har optaget og fastslaaet som den bedste Form for Undervisning, vi paa vort nuværende Standpunkt kender. Vi haaber derfor at se gode Resultater af Forandringerne, haaber at alle vil arbejde i deres Kald med Flid og Interesse, og vi ønsker, at alle Konference Præsidenter og alle Forstandere i de forskellige Grene vil skænke Sondagsskolearbejdet deres største Interesse i Fremtiden, og hvor som helst det vil vise sig nodvendigt at omorganisere Sondagsskolen, Ungdomsforeningen eller nogen som helst af de ovrige Organisationer, at de da vil gore Forandringen ufortovet.

Kald Mænd til de ledende Stillinger, der er villige til at skænke Arbejdet deres udelte Interesse og er villige til stadig at arbejde paa at uddanne og udvikle sig til deres særlige Kald og arbejde paa at faa den Organisation, de er sat til at lede, til at præstere det bedste. Lad Lederne for Sondagsskolen kalde Lærere og Lærerinder, der har naturlige Anlæg til det Arbejde, de bliver sat til, — der er Forskel paa at undervise smaa Børn paa 5 Aar og de storre paa 14 — lad enhver Klasse faa den Undervisning, der er bedst for de vedkommende Børn. Enhver Lærer og Lærerinde bor arbejde med Flid paa at uddanne sig i deres Kald og *søge efter den bedste Undervisningsmaade.*

Lad hver eneste Lektie indeholde et bestemt Emne, og lad det være præget af en bestemt Hensigt. Ingen maa tage sit Arbejde ligegyldigt, ingen maa møde uforberedt.

Vor Hensigt med de Forandringer, vi ønsker indfort, er, *at alle Organisationer skal udføre det Arbejde, hvorfor de er oprettet,* og da vi nu haaber, at alle forstaar, hvad vi onsker med Hensyn til Søndagsskolen, vil vi skrive nogle faa Ord vedrorende de ovrige Organisationer.

UNGDOMMENS UDDANNELSESFORENING

er organiseret i det Øjemed at uddanne de unge Mænd og Kvinder til at forstaa det Ansvar, der hviler paa dem i Livet over for *Samfundet* og over for *dem selv* og berede dem for de store

Spørgsmaal, der vil møde dem i Livet. Ungdomsforeningens Formaal er at hjælpe enhver til at vælge det rette i Livet, og det kan ikke opnaas ved de »Aftenunderholdninger«, hvormed Ungdomsforeningerne her i Skandinavien nu bruger at tilbringe nogle af Ugens Aftentimer. Det nævnte Maal naas ikke ved almindelige Deklamationer og usammenhængende Taler, — nej, der maa noget andet og mere til, hvis vi skal holde Trit med det hurtige Tempo, hvori Verden skrider frem omkring os, det er systematisk Undervisning, vi trænger til.

Naar de unge er samlet, lad dem da overveje og diskutere Livets fundamentale Principper efter samme Metode, som bruges i Sondagsskolens teologiske Klasse.

De unge Mænd og de unge Kvinder aabner Modet i Fællesskab, men derefter gaar de unge Mænd til et Værelse for sig og Kvinderne til et Værelse for sig, og de bliver der ledet af en dygtig Lærer og Lærerinde, — de bedste der er at faa i Menigheden. — I dette Mode tages en eller anden af de Ting, der vil møde enhver ung i Livet, op til Overvejelse og Diskussion efter samme Metode, vi allerede har hentydet til. Der kan f. Eks. diskuteres: Mandens og Kvindens Rettigheder, Pligter, Valg af Livsledsager, kort sagt alt vedrørende vor Velfærd her i Livet. Der er ingen Undskyldning, om nogen gaar i Morke og Uvidenhed igennem Livet, nej, med oprejst Pande og opladt Øje, i Lys, Kundskab og Intelligens bor vore unge gaa gennem Livet. Enhver vælger selv, hvilken Bane han vil vandre, enhver er »sin egen Lykkes Smed«. Enhver faar kun det, han fortjener, og det, han har arbejdet for. Er din Næste i Besiddelse af større Kundskab og Intelligens end du, er det fordi, han har været mere flittig, *men du kan maaske naa ham.* Stræb kun trostig fremad paa Livets Vej og syng, mens du gaar:

»Mens Ungdoms Skonhed tvinder net
Sin Krans om Issens Haar,
Jeg vil i Visdoms Fiskedræt
Faa det, som ej forgaar.
O, maa jeg længe til Guds Pris
Blandt Jordens Slægter gaa,
Og maa med Fryd jeg en Gang hist
For Herrens Aasyn staa.«

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING.

Denne Forening har en speciel Opgave inden for Kirken, idet den yder pekuniær Hjælp og Stotte til dem iblandt os, der trænger til det, besoge de syge og nedtrykte og give gode Raad og Vejledning i de almindelige Familieforhold: Borneopdragelse, Økonomi o. s. v.

For at være i Stand til at gøre dette med de bedste Resultater, er det ikke alene nødvendigt at kende disse forskellige Pligter,

men ogsaa *at kende den bedste Maade at udføre dem paa.* Dette opnaas bedst ved, at Lærerinderne samles og taler om disse Ting. diskuterer og overvejer dem, ledet af en dertil beskikket Lærerinde, diskuterer alt vedrørende Kvinden og hendes Mission i Livet.

KREDSLÆRERNE.

Paa vore Brødre hviler der et stort Ansvar. Det er deres Mission at besøge alle Kirkens Medlemmer, og de bør være beredt til, naar som helst det maatte blive forlangt, at give Raad og Lærdomme til Soskende i deres Kreds. De bør sætte sig vel ind i deres store og betydningsfulde Hverv og diskutere deres Arbejde paa deres maanedlige Møder, drøfte deres Kald, deres Pligter, deres Rettigheder og deres Ansvar, og det er enhver Kredslærers Pligt at have sin Kreds i den bedste Forfatning.

ANSVAR.

Paa alle Mennesker hviler der et Ansvar i Forhold til deres Stilling i Livet, og enhver vil kun faa det, han har gjort sig fortjent til.

Det er ikke alene Kirkens Funktionærer, der bærer et stort Ansvar over for den synkende Verden, men tillige ethvert Medlem af Kirken, der har indgaaet en evig Pagt med Herren ved Daaben, idet de ved denne hellige Handling har lovet at ville leve et ret og eksemplarisk Liv og paa denne Maade være et Lys for Verden og blive et Redskab til at bringe deres sandhedssogende Venner under Evangeliets Indflydelse.

Ved vort gode og interessante Nytaarsmøde her i København blev der paalagt ethvert Medlem i denne Konference som en Mission at bringe mindst eet nyt Medlem ind i Kirken i Løbet af dette Aar, saa at Menigheds-Antallet ved Aarets Slutning maatte være fordoblet.

Det burde være ethvert Medlems Opgave i hele den skandinaviske Mission at bringe mindst eet Menneske til Sandhedens Kundskab, samt at overvære saa mange Møder som muligt og deltage i Diskussionerne i de forskellige Klasser. Ved at deltage i disse vil man bevæbne sig med Kundskab, thi Kundskab er Magt. Profeten Joseph Smith sagde: »Søger efter Visdoms Ord i de bedste Boger, soger Lærdom ved Læsning og Tro.«

Til Slut vil vi citere Salomons sidste store Tale, hvori han henvender sig til de unge og raader dem til at tænke paa deres Skaber i deres Ungdomsdage.

Prædikeren benytter et smukt poetisk Sprog og skildrer Menneskets Løbebane fra Vuggen til Graven. Naar Alderdommen melder sig, da bøjer de stærke Mænd sig, og Møllestenene (Tæn-

derne) er blevet faa. Han sammenligner Øjnene med Vinduer, der bliver dunkle. Søvnen forlader som Regel gamle Folk, saa at de staar op, for det bliver lyst, allerede ved Fuglenes Sang, medens de selv taber deres Sangstemme, og de bliver sig selv til Byrde. Naar man bliver gammel, har man intet Maal at arbejde hen til i dette Liv, thi man vil gaa hen til det Land, hvorfra ingen kommer tilbage:

»Og tænk paa din Skaber i dine Ungdomsaar, forend de onde Dage kommer, og de Aar nærmer sig, om hvilke du skal sige: Jeg har ikke Lyst til dem,

forend Solen og Lyset og Maanen og Stjernerne formørkes, og Skyerne kommer igen efter Regnen.

Den Dag, da Husets Vogtere bæver, og de stærke Mænd krummer sig, og de, som betjener Mollen, holder op, fordi de er blevet faa, og de, som se igennem Vinduerne, bliver dunkle;

da begge Døre til Gaden lukkes, og man staar op ved Fuglens Røst, og alle Sangens Dotre nedbøjes,

da de ogsaa frygte for den høje, og der er Rædsler paa Vejen, og Græshoppen bliver sig selv til Byrde, og Begærligheden forgaar; thi Mennesket farer til sit evige Hus, og de sorgende gaar omkring paa Gaden.

Førend Sølvsnoren borttages, og Guldsnoren bliver knust, og Krukken sønderbrydes ved Kilden, og Hjulet sønderslaas ved Brønden,

og Støvet kommer til Jorden igen, som det var for, og Aanden kommer til Gud, som gav den.

Forfængeligheders Forfængelighed sagde Prædikeren, alt er Forfængelighed.

Og forovrigt, efterdi Prædikeren var en viis Mand, saa lærte fremdeles Folket Kundskab og hørte og ransagede og forfattede mange Ordsprog.

Prædikeren søgte at finde behagelige Ord, og det, som er skrevet, er Ret, Sandheds Ord.

De vises Ord er som Braadde og som Som, der trænger dybt ind, I Samlingens Mestre, de er givet af den ene Hyrde.

Og forovrigt, min Søn, lad dig paaminde af dem, at gøre mange Bøger, saa at der er ingen Ende paa, og megen Læsning trætter Legemet.

Enden paa Sagen, naar alting er hørt, er denne: frygt Gud og hold hans Bud; thi det bør hvert Menneske at gøre.

Thi Gud skal føre hver Gerning for Dom med alt det, som er skjult, enten det er godt eller ondt.«

STOL PAA DIG SELV.

Ralph Waldo Emerson.

—

Jeg læste forleden Dag nogle Vers, skrevet af en fremragende Maler; de var originale og ikke som de sædvanlig forskriftsmæssige. Sjælen modtager altid en Formaning ved at læse saadanne Linier, lad Indholdet være, hvad det vil. Den Folelse, de indgyder, er af mere Værd end nogen som helst Tanke, de maatte indeholde.

At tro paa dine egne Tanker, at tro, at hvad der er sandt for dig i *dit* Hjerte, er sandt for alle Mennesker — det er Geni. Udtal din inderste Overbevisning, og den vil blive den offentlige Mening; thi det indre vil blive det ydre, og vor forste Tanke bliver givet os tilbage ved den sidste Doms Basuner. Fortrolige, som enhver af os er med Sjælens Stemme, bestaar dog den hojeste Fortjeneste, vi tillægger Moses, Platon og Milton, i, at de satte Boger og Traditioner ud af Kraft, og talte, ikke hvad Menneskene, men hvad *de* tænkte. Et Menneske skulde lære at optage og vogte paa den Straale af Lys, der skyder som Lyn gennem hans Tanker fra det indre, mere end paa Straaleglansen paa Digtningens og Videnskabens Firmament, og dog lader han sin Tanke passere uden at skænke den Opmærksomhed, fordi den er hans egen. I ethvert af Geniets Udtryk genkender vi vore egne forkastede Tanker. De kommer tilbage til os forlenet med en vis Majestæt. Kunstens store Værker har ingen storre Lære til os end den: De lærer os at forblive trofast ved vore ojeblikkelige Indtryk, urokkelige og med frisk Mod, mest naar alle andre forener deres Stemmer mod os, ellers vil en fremmed i Morgen paa mesterlig Vis udtale netop, hvad vi tænkte og folte hele Tiden, og vi vil være tvunget til, med Skam at maatte modtage vore egne Meninger fra en anden.

Der er en Tid i ethvert Menneskes Udvikling, da han kommer til den Overbevisning, at Misundelse er Dumhed, at det at efterligne og efterabe andre er Selvmord, at han maa lade staa til og stole paa sin egen Individualitet, at, skont det hele udstrakte Univers er fuldt af godt, kan intet nærende Korn komme til ham undtagen gennem det Arbejde, han lægger paa den Plet Jord, der er givet til ham at dyrke. Den Kraft, der bor i ham, er ny i sin Natur, og ingen uden han ved, hvad det er, han kan gore, og heller ikke ved han det, for han har provet. Ikke for intet gor ét Ansigt, én Karakter, én Kendsgerning mere Indtryk paa ham end en anden. Dette Billedhuggerarbejde i vort Sind er ikke uden en forudberegnet Harmoni. Øjet blev anbragt, hvor en bestemt Straale skulde falde, for at det kunde vidne om dén særlige Straale. Lad ham tappert udtale sin Overbevisning til sidste Stavelse. Vi udtrykker os kun halvt og skammer os ved den guddommelige Idé, som enhver af os repræsenterer. Vi kan være

sikker paa, at vi ikke behover at skamme os over den og trygt kan vedkende os den — og ved Kujoner vil Gud ikke have sit Værk aabenbaret. Der kræves en guddommelig Mand til at frembære noget guddommeligt. Et Menneske foler sig glad og befriet, naar det har lagt sit Hjerte i sit Arbejde og gjort sit bedste; men hvad det har sagt og gjort uden det, vil ikke give det nogen Fred. Det er en Befrielse, som ikke befrier. Aanden forlader det under Forsoget, ingen Muse tilsmiler det, ingen Indskydelse, intet Haab.

Hav Tillid til dig selv: Ethvert Hjerte giver Toner, naar denne Jernstreng anslaas. Modtag den Plads, som det guddommelige Forsyn har fundet til dig: Dine samtidiges Selskab, Forbindelse med de Begivenheder, der sker i Verden omkring dig. Store Mænd har altid gjort det og betroet sig med fuld barnlig Tillid til Aanden i deres Tidsalder, robende ved deres Opfattelse, at den Almægtige rorte ved deres Hjerter, arbejdede gennem deres Hænder, overskyggede hele deres Tilværelse. Og vi er Mænd nu og maa modtage i den hojeste Betydning den samme ophojede Skæbne, ikke trængt op i et Hjorne, ikke som Krystere, der flygter for en Revolution, men som Frelsere og Velgorere, ydmygt stræbende efter at blive formede som Ler i den Almægtiges Haand. Lad os gaa fremad og fremad bekæmpende Kaos og Morke.

FRA DE AF KRIGEN HÆRGEDE EGNE I NORDFRANKRIG.

(Fra »Fredsbladet«).

Børnenes frygtelige Skæbne.

Det franske medicinske Akademi har fra Dr. *Albert Calmette* modtaget en Beretning om, hvor frygtelige Kaar Børnene i Nordfrankrig og Belgien har haft i Krigens Tid.

»I de fleste Byer og Landsbyer er,« skriver Dr. Calmette, »alle Fortegnelser over Indbyggerne blevet tilintetgjort. Indenrigsministeriet har derfor ikke kunnet give nojagtige Oplysninger om, hvor mange Born og unge Mennesker, der er blevet skudt eller lemlæstet eller er sultet ihjel eller har fundet Doden som Følge af den umenneskelige Behandling, for hvilken de var udsat. Men Antallet er under alle Omstændigheder saa stort, at man maa gyse ved at tænke derpaa.

I Skolerne har man ladet foretage omhyggelige Undersogelser over Børnenes Sundhedstilstand. For Byen Lilles Vedkommende stiller Resultatet sig saaledes: Af 18,036 Børn, som paa den Tid, Vaabenstilstanden blev afsluttet, 11. November 1918, besogte de offentlige eller private Skoler, maatte over 8000 sendes til Hospitalerne eller til Rekonvalescent-Kolonier. Gennem Undersøgel-

serne, der foretoges af særlig kvalificerede Læger, blev det konstateret, at 40 Procent af Børnene var angrebne af Tuberkulose. I en enkelt Skole (Ecole Fombelle), der inspiceredes i Marts 1919, fandtes blandt 210 Børn kun et eneste, hvis Tilstand var fuldkommen normal.«

BREV FRA H. J. CHRISTIANSEN.

Ombord »Frederik VIII«, 22. Decbr. 1919.

Ældste Niels F. Green,
København.

Kære Broder!

Da Ældste Plowman vil skrive til Præs. Peterson, vil jeg kun for mit eget Vedkommende sende Dem disse Linier og meddele Dem, at vi venter at kaste Anker i New York ved 8-Tiden i Aften efter 11 Dages Rejse fra Christiania. En Del af Tiden har det været meget stormfuldt. Jeg og flere af de øvrige har lidt en Del af Søsyge.

I de 11 Døgn, jeg har tilbragt paa Havet, har jeg i mine Tanker besøgt alle de Hellige i den skandinaviske Mission, og jeg har glædet mig ved de mange Minder, jeg har fra Søskende. Denne Jul vil jeg altsaa komme til at tilbringe paa Rejsen mellem New York og Salt Lake City. Ja, man skal prøve alt og beholde det bedste.

Jeg er imidlertid taknemmelig til Herren for, at alt er gaaet saa godt, som det er, til denne Stund, og jeg haaber, at vi alle maa naa lykkelig frem til vort Hjem i Vesten.

Med de hjerteligste Hilsener til Præs. Peterson, Carl Jørgensen og alle mine dyrebare Venner i den skandinaviske Mission.

Deres Broder i Evangeliet
Hans J. Christiansen.

GØR DIN PLIGT.

Et Udklip.

Søg, stræb bestandig, tænksomt og roligt at gøre din Pligt i hver enkelt Ting, du udfører i Dag. Du stræber at gøre din Pligt, og du opnaar at højne dig selv ved at højne dine Fordringer til dig selv. Du vil aldrig, og du maa aldrig føle dig tilfreds, men netop deri ligger en Appel til de ubegrænsede Muligheder, der er nedlagt i dig, som i ethvert tænkende Menneske, og som du selv er Herre over at benytte.

Har jeg gjort min Pligt i Dag. Du vil heldigvis altid finde Punkter, der styrker din Selvtillid, og du vil finde dem, som ikke tilfredsstiller dig, men lad dem skærpe dit Arbejde i Morgen.

TALE AF ÆLDSTE ORSON PRATT.

(Fortsat fra Side 7.)

Den samme store Indsamling omtales ogsaa af Profeten Daniel og beskrives af ham som en Sten, der bliver løsnet fra Bjerget, men det skete ikke ved Menneskehænder. Denne Sten fremstilles som et Rige, og Stedet, hvor det skulde være beliggende, betegnes som et Bjerg, og dette viser os, at naar Guds Rige skulde oprettes i de sidste Dage, vilde hans Folk blive samlet i et hojtliggende Land, paa et Bjerg, og om en føje Stund vil denne Sten rulle frem, rulle frem indtil denne Verdens Riger er sonderknuste, og, siger Profeten Daniel, dette Rige skal ikke overlades til noget andet Folk, men skal bestaa evindelig.

Alle de andre jordiske Riger, som Nebukanezar saa i sin Drøm, vil forsvinde som et Nattesyn, med andre Ord, »de blev ligesom Avner paa en Lo om Sommeren, og Vinden førte dem bort, og deres Sted blev ikke fundet mere«.

Der findes mange Politikere, der forsøger at forudsige det Tilkommende, de taler om, hvad denne Regering eller hin vil være om flere hundrede Aar, som om de naturligt kunde forudse og forstaa, hvilken Tilstand de forskellige Regeringer og Riger vil være i langt hen i Fremtiden. Daniel derimod, som er fuld af Guds Aand, saa, at alle disse jordiske Regeringer, hvis Oprettelse Gud ikke havde haft nogen væsentlig Andel i, det vil sige, deres Grundlæggere var hverken Profeter eller Aabenbarere, saa de kunde grunde dem paa det evige Evangeliums Principper, skulde forsvinde som Avner fra en Lo om Sommeren.

I ved selv, hvorledes Avnerne forsvinder, naar Vinden suser genenm Loen, og saaledes skal det ske med alle Riger, Republikker, Kongedømmer og Kejserdømmer paa hele vor Klode, og kun et Rige, nemlig det, Himlens Gud vil oprette i Bjergene i de sidste Dage, vil bestaa. Det er altsammen Guds Værk. Det er Gud, der vil faa de forskellige Riger til at forsvinde. Det er Gud, der vil rense Jorden fra Ugudelighed; »en Ild fra hans Ansigt skal fortære, og omkring ham skal det storme saare«. Det er ham, der vil tale, og de ugudelige vil bortsmelte; det er ham, der vil lade voldsomme Hvirvelvinde fare frem og ødelægge denne og hin i Overensstemmelse med hans ophøjede Visdom; det er ham, der vil sende Pest og Plager og vil udføre alt det, der er skrevet og talt af hans Profeter angaaende de Ødelæggelser, der skal finde Sted i de sidste Dage.

Som et endnu klarere Bevis paa det nævnte store Værk, Indsamlingen i de sidste Dage, kan I læse, hvad Johannes den Aabenbarer har skrevet. Han saa Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage, han saa, det skulde gengives ved en Engel, han saa, at det skulde blive forkyndt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, han saa, at efter denne Engel skulde der komme

store og forfærdelige Straffedomme, og han saa tillige, at efter at denne Engel var kommet med Evangeliet, hørtes der en Røst fra Himlen: »Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulde blive delagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naar indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu.« Denne Røst fra Himlen (denne ny Aabenbaring) har lydt, og Lyden af den forkyndes nu for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Her er Evangeliet ikke et nyt Evangelium, men Evangeliet bragt fra Himlen af den Engel, Johannes profeterede om, og Røsten lyder til alle: »Gaa ud fra Nationerne, gaa ud fra Jordens fire Hjørner, gaa ud fra det store Babylon, fra den store Forvirring, saa at I maa undgaa de Ødelæggelser og Plager, som snart skal ramme hende.« Læs om Engelens Komme med Evangeliet, læs Erklæringen om, at Guds Time er kommen; naar Evangeliet bliver prædiket, skal det være det sidste Budskab til Menneskeslægten, den sidste advarende Rost, der vil lyde, for Herren kommer. Hvis de modtager det, vil de flygte bort fra Nationerne, og hvis ikke, da vid for vist, at Guds Doms Time er kommen, og Gud vil domme dem, som skrevet er i denne 50de Salme.

I DAG.

Har du et Arbejd', tungt som faa,
Tag fat i Dag.
I Dag er Himlen klar og blaa,
I Gaar er ej at tænke paa,
Tag fat i Dag.

Og ejer du et venligt Ord,
Saa sig det nu.
I Dag kan slettes ud dit Spor,
I Morgen er maaske paa Jord
Din Ven ej mer ved Livets Bord,
Ja sig det nu.

Og har du i dit Bryst en Sang,
Saa syng den nu.
Syng paa din morgenfriske Gang
I Dag hen over Eng og Vang
En Hymne glad med Foraarsklang,
Ja syng den nu.

INDHOLD:

Tale af Ældste Orson Pratt.. 17
Redaktionelt:
Søg det Fuldkomne..... 24
Stol paa dig selv. (Af Ralph Waldo Emerson.)..... 28
Fra de af Krigen hærgede Egne i Nordfrankrig..... 29
Brev fra H. J. Christiansen .. 30
Gør din Pligt..... 30
I Dag. (Digt.)..... 32

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).